

Folclor literar din județele Bacău și Neamț*

1. Cine-i om și se pricepe,
Dragostea de unde-ncepe?
De la ochi, de la sprâncene,
De la buze subțirele,
De la gâtul cu mărgele
Și poale cu floricele,
De la degete-n inele,
De la busuiocul verde,
Răsădit în sân, la fete...
Cine-i om, acela știe,
Că dragostea nu-i moșie,
Să primești pe ea simbrie.

2. Verde-i frunza, verde-i iarba,
Dacă nu-i badea, degeaba;
Verde-i frunza colo-n vie,
Dacă nu-i cine să fie;
Verde-i frunza cea de fag,
Dacă nu-i cine mi-e drag.

3. Cântă cucul, se rotește,
Ca mândra când se gătește
Și-și răsfiră penele,
Ca mândra sprâncenele.
Cântă, cuce, limba-ți pice
Ca frunza să se usuce,
Că amară e și dulce.

4. Numai frunză de-alior,
Toți dușmanii vor să mor,
Să rămână mândra lor.
Chiar de ar fi să mor și mâine,
Mândra lor nu le rămâne,
Că de mor o iau cu mine.
De-ar fi să mor peste-un ceas,
Pe mândruța nu le-o las,
Numai să le fac necaz.

5. Colo sus, pe-o rămurea,
Aproape de casa mea,
Cucu-mi cântă drept în față,
De-i seară, de-i dimineață.
De-ar fi cucul un viteaz,
Mi-ar trece de cel necaz
Însă cucu-i un tâlhar,
Tot îmi cântă de amar.

6. Mă căznesc, Doamne,-n zadar,
Să fac din pelin zahăr,

Dar zaháru-i tot zahár
Și pelinu-i tot amar.

7. Vine cucul de trei zile,
Peste runc, peste movile,
Peste muntele tăcut,
De la badea, cu dor mult.
Codrul sună, câinii bat,
N-are loc de așezat;
Oare unde să se pună,
Dorul badei să mi-l spună?
Dacă s-a opri la poartă,
O să-l vadă lumea toată;
De se-oprește în grădină,
Mai că-l află vreo vecină...
Vine cucul de trei zile,
Cu dor de la badea vine
Și se pune pe-o smicea
Tocmai la fereastra mea.

8. Supărarea m-a ajuns,
Tot oftez pe sub ascuns
Și oftez cu gura-nchisă,
Ca o candelă aprinsă.
Arde inima în mine,
Ca-ntr-un cuptoraș de pâine;
Poate s-ar mai potoli,
Dar n-am cui mă jelui.
Rabdă, inimă, și taci,
Că tu toate mi le faci!

9. Jelui-m-aș jelui,
Nu m-ar crede omenii;
Jelui-m-aș și n-am cui
Jelui-m-aș codrului –
Codrul are crengi uscate
Și la dânsul n-am dreptate;
Codrul are frunza verde
Și pe mine nu mă crede.

10. Doamne, lacrimile mele,
De durerea strânsă-n ele,
Unde cad, pământul ard,
Unde pică, lemn despică.

11. Inimioară, inimioară,
Ce stai tristă și amară?
C-am s-ajung la primăvară,
Să te scot din piept afară,

Să te bată vânt de vară
Și ploaie de primăvară.
Vânt de vară te-a bătut
Și ploaia mi te-a plouat,
Tu mai tare te-ai stricat.
Inimioară, inimioară,
Spune-mi, draga mea, ce ai,
Că tu din oftat nu stai?
Eu îți dau pâine și vin
Și tu oftezi a pelin.
Îți dau vin și-ți dau zahăr
Și tu îmi oftezi amar.
Of, drăguță inimioară,
De te-aș măcina prin moară,
N-ai să fii, cum ai fost, iară.
De te-aș trece prin lăptoc,
Nu te-ai mai tocmi la loc.

12. Verde frunză de susai,
Inimă de putregai,
N-am cuțit ca să te tai,
În tine să văd ce ai!
Cât e muntele de nalt,
Tot omătul s-a luat,
Numai la inima mea,
Ce s-a pus nu se mai ia.
Fii, inimă, răbdătoare,
Ca pământul sub picioare,
Ca florile câmpului,
În bătaia vântului.

13. Mândra mea de astă vară
Se roagă s-o iubesc iară,
Dară eu, flăcău chitit,
N-oi iubi ce-am părăsit.
Eu îs flăcău dezmiertat,
N-oi iubi ce am lăsat.

14. Moare mândra de necaz –
Nici n-o iubesc, nici n-o las,
Nici n-o las și nici n-o iau,
Nici altuia nu i-o dau.

* Cele 14 *Felurite cântece* fac parte din volumul **Flori de câmp**, în curs de editare, și au fost culese de la localnici, acum 40 de ani, de folcloristul